

80. A tanács ajándéka eligazít, hogy mit kell cselekednünk

Énekeljük a 101. számú éneket:

*Szállj ránk, életadó Lélek,
Jótanácsnak Szentlelke! Égesd be a lelkekbe:
Isten akaratán járjunk, ez az élet értelme.
Háznépedre jer le, Jótanács Lelke!*

Hányszor kaptunk már ilyen jó tanácsot: „Próbáljunk elcsendesedni!” (vö. Zsolt 36, 7).

A sivatagi atyáktól is mindig egy-egy tanácsot, legalább egy rövid mondatot kértek a látogatók: „Mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet? Hogyan juthatok el az üdvösségre?”

Az imádságnak ebben az órájában mi is vágyódjunk arra, hogy Istentől *jó tanácsot*, eligazítást kapjunk üdvösségünk érdekében.

Amikor *egy alkalommal gyermekeket hoztak Jézushoz, hogy tegye rájuk a kezét és imádkozzék értük*, akkor Jézus végül is megáldotta őket. Rájuk tette kezét, és továbbindult (vö. Mt 19, 13. 15). *Később odalépett hozzá valaki, és megkérdezte: „Mester, mi jót kell tennem, hogy eljussak az örök életre?”* (Mt 19, 16-17). Nyilván az édesanyák valakitől kapták a jó tanácsot: „Vidd el a gyermekedet a Mesterhez!” Ez az ifjú is tanácsot kért Jézustól. De mások is, akik kísérték Jézust, tanácsot kértek Tőle.

Csatlakozzunk be most mi is a Jézust kísérők seregébe, és kérjük az Ő tanácsát!

I. Nem mindegy, hogy kinek a tanácsát követjük!

1. A Bölcsesség könyve a gonoszok tanácsát írja le az igazak ellen: *Tegyük tönkre az életét.* Tanácsot tartottak, hogyan likvidálhatják, semmisíthetik meg az igazat, mert *majd az Isten megvédi, ha tényleg Isten gyermeke* (Bölcs 2, 17-19). Ez is egy tanács, rosszindulatú tanács. A Zsoltároskönyv legelső versében pedig ezt olvassuk: *Boldog ember, aki a gonoszok tanácsát nem követi* (Zsolt 1, 1). A gonoszok gonosz tanácsot adnak. Lépten-nyomon találkozunk a véleménynel: „Ma négy gyereket vállalni? Nem tanácsolom!” Vagy a másik: „Megtartod? Nem tanácsolom!”

A zsoltáros így folytatja: *Boldog ember, aki örömét leli az Úr törvényében, és éjjel-nappal róla elmélkedik* (Zsolt 1, 2). Tehát ha mi nem a gonoszok, hanem Isten tanácsát, törvényeit követjük – szüntelenül róla elmélkedünk, és arra törekszünk, hogy a tanítást ne csak elméletben fogadjuk be, hanem meg is valósítsuk az életünkben –, akkor boldogok leszünk.

2. Jézus tanításában megkülönböztetünk parancsolatokat, amelyek minden emberre kötelezőek, illetve evangéliumi *tanácsokat* (szegénység, tisztaság, engedelmisség), amelyek vállalására külön megszólítás alapján kap az egyes ember meghívást. Ez utóbbiak nem általános kötelezettségűek. Tehát a parancsok és a tanácsok között különbség van. Tegyük fel magunknak most a kérdést: „Uram, mit tanácsolsz nekem?” Hiszen Isten a parancsokkal is és a három evangéliumi tanáccsal is az egyéni életünkre ad elirányítást. Ezek fényénél világosan meglátjuk a személyre szabott teendőinket. **Vágyakozzunk** arra, hogy a Szentlélek ajándékozza nekünk ezt a tisztánlátást!

Jézus mindnyájunknak mondja: *Tartsd meg a parancsokat, ha el akarsz jutni az életre!* (Mt 19, 17-18). Milyen jó lenne, ha mi is elmondhatnánk: *Ezeket mind megtartottam fiatalkorom óta. Mit kell még tennem?* (Mt 19, 20-21).

Boldog örömmel gondoljunk vissza arra az időpontra, amikor Jézus meghívott, hogy nyomába lépjünk. Újítsuk meg hűségünket: „Mindhalálig követni akarlak, Uram! De mit kell még tennem?”

3. Jakab apostol is ott volt Jézus kíséretében. Mivel Jézus iskolájában jól megtanulta a „leckét”, ezért írja levelében: *Ki a bölcs és értelmes köztetek? Bizonyítsa kifogástalan életével, hogy mindent bölcs szelidséggel tesz* (Jak 3, 13). Ez egy jó tanács. Az apostol így folytatja: *Az a bölcsesség azonban, amely fölülről származik, először is ártatlan, aztán békeszerető, szerény,*

engedékeny... (Jak 3, 17). Mennyire szüksége van a ma emberének erre az apostoli buzdításra, ezekre a jó tanácsokra! *Az Úr is letekint az égből a földre, hogy lássa, hogy van-e értelmes és Istent kereső ember* (Zsolt 13, 3). Ha körülnézünk a nagyvilág forgatagában, látjuk, hogy milyen sok az erőszakosság, az értetlenség, a csak a föld javainak keresése, a békétlenség, a szerénység és a kíméletlenség.

4. Mennyivel szebb lenne a mi életünk, ha megfogadnánk Istentől és az Ő apostolaitól kapott jó tanácsokat! Kérdezzük Őt bátran: *Mi jót kell tennem, hogy eljussak az örök életre?* Ezzel nemcsak a messze távlatot kérdezzük meg Jézustól, hanem a jelen pillanatot, a földi életet is. **Itt kell a jót gyakorolnunk, hogy eljuthassunk odaátra!** Jézus is adott tanácsokat, eligazítást a tanítványoknak arról, hogy mi lesz majd Vele, ha Jeruzsálembé megy. Mi lesz majd szenvedése és kereszthalála után? Az tudniillik, hogy *feltámad* (vö. Mk 9, 32).

Kezdjük már érteni a jézusi jó tanácsot? Az apostolok nem értették! Azután *megtanácskozták a dolgot egymás közt* (Jn 16,17). De nem Jézus életét, halálát, feltámadását, hanem azt, hogy ki a legnagyobb közülük (Lk 9, 46). Értetlenül álltak az isteni tanács befogadása előtt. Szerencse, hogy ez nem emberi gonoszságból, hanem csak emberi törekenységből történt. Még nem Isten szándéka szerint beszéltek, gondolkoztak, tanácskoztak, hanem csak nagyon is gyenge, kicsiny ember módjára.

Amikor Úr Jézus minket akar oktatni, **legyünk készen akármilyen jó tanács befogadására!** Igényeljük *az értelem ajándékát is*, hogy jobban megértsük: mit akar az Úristen nekünk ajándékozni. Ha szól hozzánk az Úr – márpedig az Evangélium szavaival szól –, akkor ne annyira magunkat nézzük, hogy „Jaj, mi lesz velünk!”, hanem Jézust! Azt nézzük, hogy ki az, aki mondja, és mit mond nekünk!

5. Szítsuk fel szívünkben **a nagylelkű készséget:**

- Uram, kész vagyok bármit befogadni, amit tanácsolsz nekem.
- Kész vagyok követni szent akaratodat.
- Kész vagyok elfogadni, bármit is ajándékozol nekem.

Szívünknek ez a készsége, ez a természetfeletti világ felé való nyitottsága nagyon fontos magatartásmód. A Szentlélek ajándékait befogadva alkalmasak leszünk arra, hogy egészen átadjuk helyünket, életünket, önmagunkat Istennek; hogy engedjük Őt cselekedni mibennünk; hogy jelenlétét Ő tegye nyilvánvalóvá a szívünkben; hogy amikor lakóhelyet vesz nálunk és kinyilatkoztatja magát, akkor meghalljuk: mit üzen nekünk, és *mit juttat eszünkbe* (vö. Jn 14, 26); és hogy amit tanácsol, azt szívesen megtegyük.

Mondogassuk gyakran a zsoltáros imáját: *Kész az én szívem, Istenem, kész az én szívem* (Zsolt 107, 2). Ez a készség levonza hozzánk Isten szerető jóságát: *Bölcsességet ad, amely felülről, a mennyből származik* (Jak 3, 17). Eligazítást ad, megmondja, megérteti velünk, mit kell cselekednünk. Ahogy Saulnak is tanácsot adott Damaszkusz kapujában: *Kelj föl, menj be a városba, ott majd megmondják, mit kell tenned* (ApCsel 9, 6-7). Amikor Ő mondja meg: mit kell cselekednünk, ez a Szentlélek ajándéka, ez a tanács ajándéka.

II. A tanács ajándékában a Szentlélek természetfeletti tisztánlátást, gyors és biztos ítéletet ad arról, hogy mit kell cselekednünk

1. Ez a tisztánlátás az értelem szféráját segíti. A gyors és biztos ítélet, döntés – tudniillik hogy mit kell cselekednünk – az akarat világát tökéletesíti. Tehát *a tanács ajándékában az Úr megvilágosítást ad, mégpedig úgy, hogy belülről tudjuk, hogy mit kell cselekednünk.* Mindezt természetfeletti tisztánlátással adja, amely nem jár ki a mi természetes értelmünknek. De azért csak mondjuk: „Szentlélek Úristen, mégis könyörögve kérek, **ajándékozd nekem ezt a világosságot, amellyel eligazítást, jó tanácsot adsz!**”

2. Amikor az *okosság erényét* gyakoroljuk, akkor mi magunk kutatjuk az igazságot: mi volna jobb, mit kellene csinálni, hogy eljussunk a célunkhoz; keressük az eszközöket, mi vezet a szándékunk megvalósításához. Az okosság erényével tehát mi keresünk, gondosan mérlegelünk, próbáljuk megtalálni a legjobb eszközt célunk eléréséhez. Múltunk tapasztalataiból mi magunk

gyűjtjük össze a legjobb szempontokat a jelenben való cselekvéshez. Ez nagyon fontos, mert arra segít, hogy **Istent engedjük cselekedni bennünk**. Ez már a misztika szférája felé mutat.

3. *A tanács ajándékánál* Isten ajándékba adja, ingyen közli velünk a tudást: hogyan, miképpen cselekedjünk, mit kell tennünk. Csak úgy szinte „maguktól” eszünkbe jutnak a szempontok, a cselekvés indító rugói, vagy éppen az Isten előtti csendes megállás igénye. Engedjük Őt cselekedni bennünk! Próbáljunk visszaidézni életünkben olyan tapasztalásokat, amikor csak úgy „magától” jött a jó gondolat, és utólag láttuk meg, hogy ez vagy az a döntés mennyire helyes volt. A Szentlélek ugyanis **megvilágítja értelmünket a tanács ajándékával**: egy pillanat alatt belülről megérteti velünk, hogy mit kell cselekednünk.

Mondjuk neki: **„Szentlélek Úristen!** Arra vágyódom, hogy egyre jobban **vedd át a kezdeményezést!** Szeretném szívemet egyre jobban hallóvá hangolni! *Adj nekem halló szívet!*” (1 Kir 3, 9), – ahogyan Salamon kérte ezt a templomszentelés imájában. Bölcs is lett.

4. *A tanács ajándéka tökéletesíti az okosság erényét.* Mert amit mi csak fáradságos, szellemi munkával találunk meg – tudniillik hogy mit kell tennünk –, azt Isten ingyen megadja a tanács ajándékával. Itt nagyon boldogan konstatálhatjuk, hogy ezt az ingyenes ajándékot – bár nem jár ki a mi természetünknek, hiszen természetfeletti ajándék, természetfeletti fény – Isten mégis hajlandó megadni. „Ennyire szeretsz, Uram, ennyire a szíveden viseled az üdvösségünket? Ennyire fontosak vagyunk Neked?” **Engedjük felcsiholódni lelkünkben a hála tüzét!** Lobogtassuk egyre nagyobb lánggal! „De jó vagy, Uram, hogy jó tanácsot adsz nekem!”

Kérdezhetjük mi is: *Mit kell tennem, hogy eljussak az örök életre?* (Mt 19, 16-17). Mert a tanács ajándéka elsősorban azokra az esetekre vonatkozik, amikor lényeges dolgokban kell döntenünk, de nehéz dönteni. Ilyen leglényegesebb dolog a lelkünk üdvössége. De sokszor is nehéz eldönteni, hogy mit kell tennünk, hogy mi szolgál az örök javunkra!

5. A jerikói vakkal együtt kérjük: *Add, Uram, hogy lássak!* (Mk 10, 51). Isten megadja a megvilágosodást, hogy azt tudjuk választani, ami lelkünk üdvösségére szolgál. Ugyanígy sorsdöntő a hivatás vagy a párválasztás kérdése. Nem mindegy, hogy hogyan vagy kivel fogjuk leélni az életünket. Nem mindegy, hogy ebben a földi életben együtt megyünk-e az örök boldogság felé, vagy talán a másikat mindig húznom-vonszolnom kell magam után, vagy talán a másik lehúzna magához, vagy eltérítene az örök boldogság felé vezető útról. *Add, Uram, hogy lássak!* Annyira fontos ez a világos látás!

III. Nem mindegy, hogy milyen tanácsokat adunk

1. Péter apostol nem a legjobb tanácsot adta. *Amikor Jézus a Rá váró szenvedésekről beszélt, Péter félrevonta az Urat,* és tanácsot adott Neki: *Isten mentsen, Uram, hogy ilyen történéjek Veled!* (Mt 16, 22-23). Nem mehetsz fel Jeruzsálembe, nem kerülhetsz ott a népek vezetőinek a kezébe, nehogy megöljenek! De nehéz szót is mondott neki Jézus: *Takarodj előlem, sátán,* vagyis kísértő! *Mert emberi módon, és nem Isten tervei szerint gondolkodol* (vö. Mt 16, 23). Még nem volt meg benne a tanács ajándéka.

2. De Jézus megígérte övéinek: megkapjátok Isten Szent Lelkének eligazítását, hogy ne emberi módon gondolkodjatok, hanem Isten segítségével. Ezt mondja: *Amikor miattam helytartók és királyok elé hurcolnak, hogy tanúságot tegyetek előttük és a pogányok előtt, ne töprengjetelek, hogy hogyan és mit mondjatok. Abban az órában majd megtudjátok, hogy mit szóljatok. Hiszen nem ti beszéltek, hanem Atyátok Lelke szól belőletek* (Mt 10, 18-20).

3. A Szentléleknek ez az ajándéka, ez a működése: – hogy az Atya és a Fiú Lelke tanácsot ad nekünk – az élet más helyzeteiben is érvényesül.

A szülőknek is megadja a jó tanács ajándékát. Isten *nem hagy bennünket árván,* nem hagy magunkra (vö. Jn 14, 18).

Az apostoloknak is nemcsak megígérte, hanem meg is adta. Amikor elfogták őket, és Jeruzsálemben számon kérték őket Jézus miatt, akkor ismerjük Péter szavát: *Inkább kell engedelmeskednünk Istennek, mint az embereknek* (ApCsel 5, 29). Ezt nem a maga bölcsességéből találta ki, ezt Isten Lelke tanácsolta neki.

Ez számunkra is tanács, eligazítás. „Uram, akkor én is inkább Neked akarok engedelmeskedni, mintsem olyan emberi eligazításoknak, amelyek elvonnának Tőled, vagy a Te megtagadásodra akarnának készíteni.”

4. Egy adomány jó felhasználása további segítségre serkenti az adakozót. Mi is **ápoljuk a jó tanács ajándékát**, kérjük Isten segítségét!

a) Mondogassuk az Úrnak: *Útjaidat mutasd meg nekem!* (Zsolt 24, 4), s járjunk készségesen az Ő útjain.

b) Kövessük is Isten sugallatait! Ha indíttatást kapunk Tőle, maradéktalanul valósítsuk is meg! Akkor a továbbiakban is ad tanácsot nekünk, mert látja, hogy nálunk jól kamatozik az Ő ajándéka.

5. Az *értelem ajándéka* elveket, elméleti ismereteket ad a kinyilatkoztatott igazságokról. A *tanács ajándéka* pedig ahhoz segít, hogy ezeket az elméleti ismereteket a teremtett dolgokról és a kinyilatkoztatott igazságokról át tudjuk ültetni a gyakorlatba, úgy vihessük át a saját életünkbe, hogy üdvösségünk szempontjából gyümölcsözőek legyenek. *A tanács ajándékával természetfeletti megvilágosodást (intuíciót, világosságot) kapunk, hogy itt és most* – tehát a konkrét esetekben – **mit tegyünk**. Ismerjük fel, hogy az is az Úr ajándéka volt, amikor például azt tanácsolta, hogy ebben az imaórában is próbáljuk jobban megismerni az Ő Szentlelkének működését.

Keressük tehát: mit tanácsol, mit kell tennünk annak érdekében, hogy előrehaladjunk üdvösségünk útján; hogy egyre jobban befogadjuk Isten indításait; hogy befogadjuk Istent!

Amikor megadjuk Istennek a neki kijáró tiszteletet, amikor az irgalmasság, a felebaráti szeretet cselekedeteit gyakoroljuk, akkor tulajdonképpen Jézus isteni tanácsát követve leszünk boldogok. Ő mondta: *Boldogok az irgalmasok, mert majd nekik is irgalmaznak* (Mt 5, 7). Jó tanácsot adott a szeretet gyakorlására, mert **a szeretet gyakorlásához van kötve a boldogságunk**.

Befejezésül ismét a 101. számú énekkel imádkozzunk *a tanács ajándékáért*:

Szállj ránk, életadó Lélek,

Jótanácsnak Szentlelke! Égeds be a lelkekbe:

Isten akaratán járjunk, ez az élet értelme.

Háznépedre jer le, Jótanács Lelke!